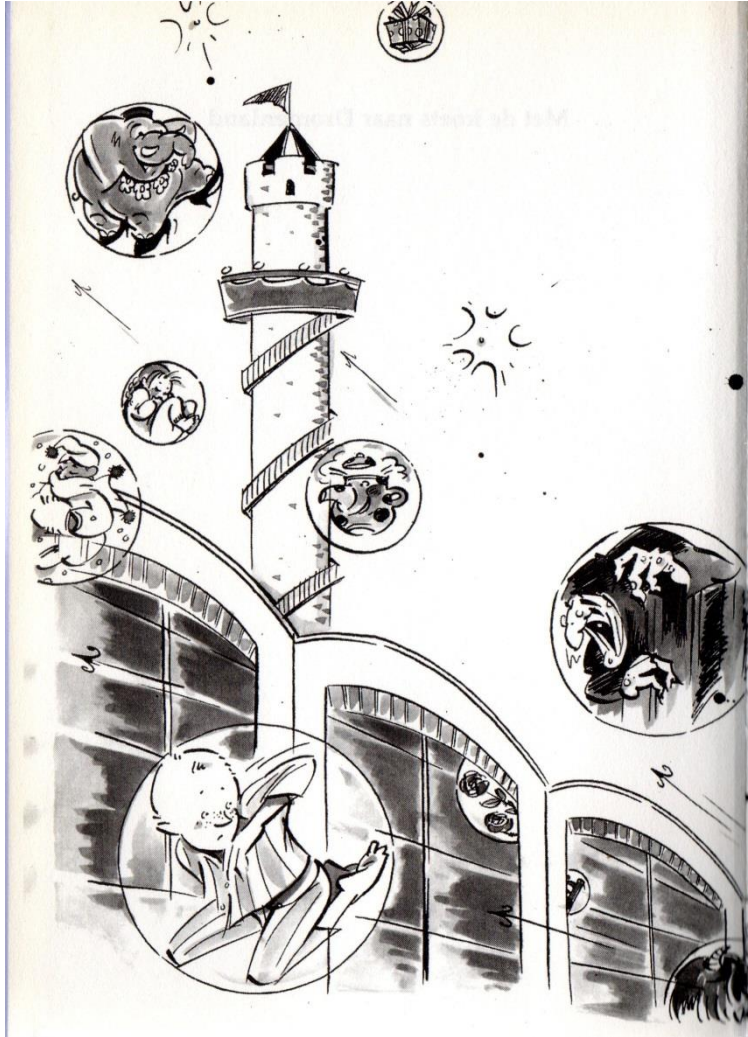

MET DE KOETS
NAAR
dROMENland

Pete Pronk

Met de koets naar Dromenland

Pete Pronk

Met de Koets

naar

Dromenland

Omslag en tekeningen:
Cato de Wit

NARRATIO

Voor Jasper en Sara

NUR 224

trefwoord: jeugdboeken, verhalen

ISBN 90 5263 171 9

©19941^e druk

©2003 2^e druk, NARRATIO, Postbus 1006, 4200 CA Gorinchem

T 0183 62 81 88 F 0183 64 04 96

bestellijn@narratio.nl www.narratio.nl

© tekst: Pete Pronk   tekeningen: Cato de Wit

Niets uit deze uitgave mag verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, Internet, digitale bestanden of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Onze boeken zijn ook te bestellen via de boekhandel en

Internetboekwinkel www.kerkboek.nl

In België verkrijgbaar bij Liprobo, Mechelen tel: 015 41 17 07

Inhoud

- 7 hoofdstuk één
Klaar voor de start
- 13 hoofdstuk twee
Een ongeregeld zootje
- 18 hoofdstuk drie
De klussenbus
- 23 hoofdstuk drie
Wiebelen in een scheef huis
- 29 hoofdstuk vijf
Het lichtje en Teip
- 36 hoofdstuk zes
Roets in de koets
- 42 hoofdstuk zeven
Zeven manieren om te dromen
- 50 hoofdstuk acht
Dromenland
- 58 hoofdstuk negen
Zweven in een ballon
- 65 hoofdstuk tien
Grote Griezels
- 74 hoofdstuk 11
In de droomfabriek
- 80 hoofdstuk twaalf
De grote schoonmaak
- 88 hoofdstuk 13
Hoe het verderging

Hoofdstuk één

Klaar voor de start

De rugzak scheurde bijna uit. Toch kon Jasper het niet laten er nog ééntje bij te proppen. Uit alle macht tilde hij de zware vracht op het tafeltje naast zijn bed. ‘Wel wat zwaar,’ stelde hij met een diepe zucht vast. Maar toen hij begon te tellen trok er een lach over zijn gezicht. “Drieëndertig stripboeken,” somde hij tevreden op. “En zes gewone en een voorleesboek. Dat moet genoeg zijn. Want ik ga natuurlijk niet de hele week zitten lezen.”

Met een plof liet hij zich op bed vallen. Zijn ogen vernauwden zich tot twee smalle spleetjes. Het ene na het andere idee trok als een spannende film aan hem voorbij. ‘Verstopperdje spelen,’ fluisterde hij zacht, “met Sara en de anderen. En tikkertje. En voetballen.” Van pret begon hij te grinniken. “En takken slepen uit het bos om een hut te bouwen. Misschien dat we dan ’s avonds een kampvuur mogen maken.” Plotseling trok er een diepe rimpel boven zijn neus. “Stom. Ik weet eigenlijk geeneens of er wel een bos is. Zo even aan Sara vragen.”

En met een paar stevige rukken aan het koord trok hij zijn rugzak dicht.

Vanaf het moment dat ze op de wereld kwamen waren ze al samen. Jasper het eerst, op een paar tellen na gevolgd door Sara. Ze vonden het wel leuk om een tweeling te zijn. Al zaten ze elkaar ook weleens in de weg. En trok de een het haar uit het hoofd van de ander.

Maar meestal ging het wel goed. Ze kenden elkaar van haver tot gort. Op zich wel makkelijk. Hoef je niet zoveel uit te leggen. Voor de rest waren ze totaal verschillend. Ook wel prettig. Dan lijkt tenminste niet alles hetzelfde.

Zo was hij nogal klein van stuk met een paar grappige sproeten rond zijn neus en kortgeknipt borstelhaar dat alle kanten opsprong.

Hij was een alleslezer. Als kleine hummel las hij de etiketten op de potten pindakaas. En later de kleuter- en kinderboeken,

En weer later de strips. En de kranten. Alles wat los en vast zat las hij.

Sara niet. Die speelde veel liever. Lekker ravotten met haar vriendinnen uit de buurt. En verkleeden. Daar was ze gek op. De ene keer als zigeunerin met een bonte sjaal door haar zwerige blonde haren. Of een andere keer als danseres. Dan trippelde ze met haar lange benen door de kamer en draaide ze al giechelend rondjes. Voor Jasper. Maar die zag haar niet. Die las.

“Is er een bos?” schreeuwde Jasper naar Sara’s kamer iets verderop.

“Waar?” zochtte Sara terug, terwijl ze een knoop uit haar veter probeerde te halen.

“Ja, hallo waar, waar we heen gaan natuurlijk,” bromde Jasper. Het bleef stil in de andere kamer. ‘Bij ons vakantiehuis in de Ardennen,’ riep hij luidkeels. Weer niets.

“Daar word ik ook niets wijzer van,” besloot Jasper.

Hij ging op zijn bed staan en probeerde uit het schuine dakraam naar de straat te kijken. “Zie jij al wat?” probeerde hij nog één keer. Hij hoorde hoe ze naar haar raam liep van waaruit ze het paadje achter het huis kon zien.

“Nee. Niks. Niemand.” klom het terug.

“Het is niet eerlijk,” mopperde hij. “Grote mensen mogen altijd te laat komen.”

“Jasper!” hoorde hij Sara gillen, “ik zie ze.”

“Wie?” gilte hij terug.

“Wisse en Sietske,” klom het opgewonden. “En Hans ook.” Jasper begon te grinniken. Wisse was leuk, altijd grapjes. Hij kon ook hele gekke beken trekken. En Sietske had het altijd koud. “Zij heeft vast haar eigen straalkachelkje meegenomen. Wedden?” zei hij tegen zichzelf.

En Hans? Die zou wel weer heel veel foto’s gaan maken.

Deed hij ieder jaar als ze met z’n allen op vakantie gingen.

Hans hield ook van lezen. Dan deed hij zo’n half brilletje op.

Jasper had het ook eens geprobeerd. Stom gezicht. Echt iets voor oude mensen.

Hij keek nog eens uit het raam. Die lange daar, was dat Piet niet? Ja hoor, gekke Piet met z’n zwiebelbenen en een woeste

kop met haar. Kijk hem sjouwen met die koffers. Vast vol boeken. Om uit te vertellen, voordat zij gingen slapen. Gaaf vond Jasper dat. Hé, daar zag hij Lida ook. Zij kon de lekkerste pannenkoeken van de hele wereld maken. "Mmmmmmm", deed Jasper, "Lekker, met rozijntjes en krenten en appel, of met stroop, of kaas, of jam." Het water liep hem al in de mond. Dat wordt weer verwennen. Wel makkelijk met al die grote mensen, bedacht Jasper zich. Als ze maar niet zo teuten, Dan vallen ze best wel mee. En hij sprong met een knal van zijn bed op de grond. "Zachtjes," schreeuwde Ben van beneden. Dat was zijn vader. "Als de bliksem hier komen," riep Maja er achter aan. Dat was zijn moeder. "Dat bedoel ik nou," mopperde Jasper met een boze blik. Maar toen z'n zus zijn kamer binnenstormde was hij het al weer vergeten. "Ze zijne r!" riepen zij allebei tegelijk. "Kop op! Wie het eerste er is. "Samen vlogen ze holderdebolder de trap af.